

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 19 mars 1942 kl. 2 e. m.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande i anledning av motion angående visst skydd av den sjukvårdssökande allmänhetens ekonomiska och andra intressen.

I en inom andra kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 33, har herr *Hermansson* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning beträffande på vilket sätt den sjukvårdssökande allmänhetens ekonomiska och andra intressen böra skyddas mot oskäliga åtgöranden från läkares sida samt om framläggande inför riksdagen av de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning inhämtat yttrande över motionen från *Yttranden.* medicinalstyrelsen, socialstyrelsen och institutet för folkhälsan. Dessutom ha Svenska landstingsförbundet, Sveriges läkarförbund, Sveriges yngre läkares förening och Svenska sjukkassee förbundet beretts tillfälle att inkomma med yttrande.

Samtliga hörda myndigheter och organisationer avstyrka bifall till motionen utom Svenska sjukkassee förbundet, som förklarar sig icke känna till de i motionen påtalade missförhållandena men icke har något emot att en utredning kommer till stånd. Ej heller i övriga yttranden bestyrkes, att några mera omfattande missförhållanden skulle förekomma. Såväl av institutet för folkhälsan som medicinalstyrelsen och socialstyrelsen ifrågasättes emellertid om det icke kunde vara lämpligt att allmänheten effektivare än vad nu sker kunde upplysas om vilka möjligheter till vård och då särskilt specialistvård, som förefinnas vid olika av samhället drivna sjukhus. I fråga om användningen av svensk medicin framhålles i yttrandena, att vid lika prisläge svensk medicin bör föredragas men att det med hänsyn till förekomsten av olika mediciner är svårt att föreskriva några bestämda regler.

Utskottet hyser för sin del ej heller meningen, att missförhållanden i fråga *Utskottet.* om läkartaxor och kostnad för sjukhusvård äro mera omfattande, även om det i undantagsfall kan förekomma uppskörtning av den sjukvårdssökande allmänheten. I regel torde dock den, som söker sjukvård, ha möjlighet att vända sig till de statliga eller kommunala sjukvårdsinrättningarna för erhallande av även specialistvård. Den som i stället väljer att vända sig till en privatpraktiserande specialist, måste vara beredd att betala en högre ersättning för den erhållna vården.

Utskottet förbiser då icke, att det för invånarna i vissa trakter av landet

kan möta svårigheter att erhålla särskild specialistvård vid de allmänna sjukhusen, men det är en omständighet, som enligt utskottets mening endast kan avhjälpas genom ett utbyggande av den statliga och kommunala sjukvårdsorganisationen.

Vidare torde det understundom och måhända ganska ofta vara så, att den sjukvårdsbehövande allmänheten icke känner till vilka sjukvårdsmöjligheter, som finnas. Det bör därför, såvitt utskottet kan bedöma, vara till stor nytta både ur mera allmän synpunkt och ur de mera speciella synpunkter, som anläggas i motionen, om allmänheten på ett bättre sätt bibringades upplysning om vilka vårdmöjligheter, som stå till buds, och helst även kostnaderna för desamma. En dylik upplysningsverksamhet torde väl närmast böra anförtros åt medicinalstyrelsen, som emellertid bör samarbeta med vederbörande landsting och övriga kommunala institutioner. Vilken form en dylik upplysningsverksamhet lämpligen bör ha undandrar sig visserligen utskottets bedömande, men det vill synas som om både broschyrer, radioföredrag och tidningspressen böra kunna komma till användning.

Om allmänheten sålunda på detta eller annat sätt blir underkunnig om de till buds stående samhälleliga sjukvårdsmöjligheterna och den kostnad de betinga, hyser utskottet den uppfattningen, att eventuellt förekommande missförhållanden av den art, som i motionen påtalas, kunde bringas ur världen. En särskild utredning synes däremot kunna åstadkomma föga av värde.

Utskottet får därför hemställa,

att motion nr II: 33 ej måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 mars 1942.

På utskottets vägnar:

TORSTEN NILSSON.

Närvarande: herrar *Nilsson* i Stockholm, *Persson* i Norrby, fru *Ebon Andersson*, herrar *Nilsson* i Göingegården, *Andersson* i Alfredshem, *Jansson* i Kalix, *Johnsson* i Kastanjegården, *Anderson* i Mejstad, *Johansson* i Kalmar och fru *Lindqvist-Petersson*.*

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.